O parabolă despre închinarea în duh şi adevăr

Predici la Duminica a V-a după Paşti (a Samarinencii)(5.Penticostar):

https://www.academia.edu/43168503/Predici_la_Duminica_a_V_a_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_Samarinencii_5_Penticostar_

https://archive.org/details/5.-dum.-samarinencii-pdf

***

Materiale despre Penticostar:

https://independent.academia.edu/emystea/Penticostar

https://archive.org/details/@steaemy?query=Penticostar

***

Materiale despre Sfânta muceniţă Fotini:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Fotini,-samarineanca

https://archive.org/details/@steaemy?query=Fotini

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Fotini

&&&

În cazuri de viaţă izolată, departe de lume şi de Biserica organizată, dar numai acolo, închinarea în duh şi adevăr poate căpăta forme speciale. Iată o parabolă care ilustrează această idee:

***

Trei tineri scăpaţi dintr-un naufragiu au reuşit să ajungă într-o insulă nelocuită. Vaporul s-a scufundat şi ei şi-au organizat viaţa cum au putut, având acolo cele de trebuinţă. Nu ştiau nici o rugăciune. Ştiau doar că Dumnezeu este Treime, aşa că au imaginat o rugăciune simplă: "Trei voi, trei noi, miluiţi-ne pe noi".

Toată viaţa, până au ajuns ca la 90 de ani, au rostit această rugăciune. La o vreme, a ajuns acolo un vapor, din întâmplare căci calea era greu navigabilă, şi pe el era şi un episcop.

Văzând semne că insula ar fi locuită, în ciuda indicaţiilor hărţilor că ar fi pustie, au coborât toţi de pe vapor şi i-au găsit acolo pe cei trei, ninşi de ani şi de aşteptare.

Episcopul i-a întrebat ce rugăciuni ştiu, şi ei i-au răspuns: Ştim o rugăciune simplă, compusă de noi, fiindcă atunci când vaporul nostru a naufragiat, nu prea eram dintre cei cu educaţie religioasă. Şi şi-au descoperit textul rugăciunii.

Episcopul le-a spus că nu e de ajuns şi că sunt în primejdie să-şi piardă mântuirea. I-a povăţuit să înveţe măcar rugăciunea domnească, Tatăl nostru. I-a învăţat rugăciunea Tatăl nostru, iar conducătorul vaporului i-a invitat să se întoarcă înapoi în ţările lor. N-au vrut. Erau prea bătrâni şi se obişnuiseră acolo pe insulă.

Într-o zi vaporul a plecat. Dar n-a apucat să se depărteze mai mult de o zi de mal, că la un moment dat cei de pe vapor i-au văzut cu stupefacţie pe cei trei bătrâni venind spre vapor şi umblând pe apă ca pe uscat.

Comandantul a oprit vaporul şi episcopul i-a întrebat: "Ce-i cu voi? V-aţi răzgândit? Vreţi să vă întoarceţi înapoi în ţările voastre?"

"Nu, a răspuns unul dintre ei, dar am uitat jumătate din rugăciunea ce ne-ai învăţat, şi ne temem să nu ne pierdem mântuirea, aşa cum ai spus prea sfinţia ta. Până la jumătate merge, dar mai încolo numai merge".

Episcopul şi-a dat seama atunci că oamenii nu mai aveau nevoie de nici o altă rugăciune, în afară de aceea pe care o ştiau ei.

Aceea era rugăciunea în duh şi în adevăr, pentru că era adresată lui Dumnezeu din suflete curate, cu toată credinţa, cu toată forţa sufletului lor.

Numai aşa se putea explica darul ce-l căpătaseră, de a merge pe apă ca pe uscat.

Şi atunci le-a spus: "Duceţi-vă înapoi şi ziceţi-vă mai departe rugăciunea voastră, şi mântuiţi-vă în Domnul, şi rugaţi-vă şi pentru noi! "

Parabola vorbeşte de la sine. Aceştia se aflau în închinare în duh şi în adevăr. Erau bineînţeles în împrejurări speciale. Noi trăim în mijlocul lumii şi, aşa cum avem nevoie de şcoli pentru a învăţa, de spitale pentru a ne lecui, de îmbrăcăminte şi de fabrici de îmbrăcăminte, de lumină şi de uzini electrice, de cărţi şi de tipografii, şi înaintea lor de autori, tot aşa avem nevoie şi de condiţii pentru a ne exprima legăturile cu Dumnezeu şi comuniunea dintre noi, în sensul învăţăturilor lăsate de Mântuitorul. Şi cei trei se exprimau în felul lor, comunitar. Deveniseră trei ca unul şi căpătaseră acelaşi dar. În acest sens cei trei sunt un bun exemplu şi pentru noi, şi parabola nu e numai pentru pustnici!

(Extras din Predica la Duminica Samarinencii a IPS Antonie Plămădeală - Apa cea vie)